

Een preek van J.C. Philpot: ‘De verzoening door de dood, en de behoudenis door het leven’

uitgesproken in de Voorzienigheidskapel, Eden Street, Hampstead Road, Londen op dinsdagavond 30 juli 1850. overgenomen uit Tien predikaties, deel 4

‘Want indien wij, vijanden zijnde, met God verzoend zijn door de dood Zijns Zoons, veel meer zullen wij, verzoend zijnde behouden worden door Zijn leven.’ Rom. 5 :10

Het voorname oogmerk van de brief aan de Romeinen is de zaligheid uit genade uiteen te zetten en te verheerlijken. Teneinde dit op volledige wijze te doen, toont de apostel in de eerste plaats de noodzakelijkheid; en in de tweede plaats het karakter ervan aan.

1. Hij toont de noodzaak ervan aan, door in het eerste hoofdstuk een schrikwekkende tekening te geven van de praktijken der heidenwereld; door in het tweede aan te tonen, dat de Jood geen nut had van zijn uitwendige voorrechten, indien hij een overtreder was der wet, waarop hij rustte; en in het derde hoofdstuk verklaart hij alle mens schuldig onder het oordeel van de heilige wet Gods, daarbij het gehele menselijke geslacht onder dit plechtige vonnis der veroordeling besluitende; ‘uit de werken der wet zal geen vlees gerechtvaardigd worden voor Hem; want door de wet is de kennis der zonde.’ En voorts: ‘want er is geen onderscheid. Want zij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods.’ Op deze wijze toont hij de noodzakelijkheid aan der zaligheid uit genade; en dat indien de mens is, zoals hij hem aantoonde te zijn, in deze gevallen staat, in deze hopeloze staat, niets dat ten achter blijft bij de zaligheid uit genade voor hem gepast kan zijn, of hem kan behouden.

2. Maar wanneer de apostel op deze wijze de noodzakelijkheid der zaligheid uit genade gegrondvest heeft, gaat hij voort met het karakter ervan aan te tonen; dat God Zijn eigen Zoon gezonden heeft in de gelijkheid van het zondige vlees, opdat de genade zou heersen door gerechtigheid tot het eeuwige leven. In het hoofdstuk, waaruit onze tekst genomen is, tekent hij een treffende tegenstelling tussen de werken der mens en de werken Gods. In de verzen, die bijna onmiddellijk aan onze tekst voorafgaan, zegt hij ‘want nauwelijks zal iemand voor een rechtvaardige sterven;’ terwijl hij hier iemand op het oog heeft, die algemeen voor rechtvaardig gehouden wordt, dat wil zeggen iemand, die oprecht, rechtvaardig, en eenvoudig is in al zijn werken. Vind, wilde hij zeggen, zo iemand; kunt u mij iemand aanwijzen, die voor hem zou willen sterven? Zal zijn rechtvaardigheid, oprechtheid, en eenvoudigheid in wandel en persoon zulk een invloed hebben op iemand als enkeling, dat dit hem ertoe beweegt zijn leven af te leggen om hem te verlossen? En hij voegt er bij wijze van tussenzin aan toe: ‘want voor de goede zal mogelijk,’ dat wil zeggen, niet iemand met genade in de zin van het Evangelie, maar een welwillend iemand, iemand, die goed en menslievend is, iemand, die de liefde der mensen in het algemeen gewonnen heeft door zijn beminnelijke omgang; want voor zulk ‘een goede,’ zegt hij, ‘zou mogelijk iemand ook bestaan te sterven.’ Maar stel tegenover deze twee voorbeelden, zo zou hij eraan toe willen voegen, de liefde Gods. Degenen voor wie Christus gestorven is, waren noch rechtvaardig, noch goed. In een evangelische zin beschouwd, bezit de mens geen gerechtigheid om hem rechtvaardig te doen zijn; en in een geestelijk licht beschouwd, bezit hij geen goedheid, om hem goed te doen zijn. Wat is hij dan voor een persoon? Een vijand, goddeloos en krachteloos; een rampzalige, en een opstandeling. En aldus verhoogt en verheerlijkt hij de buitengewone rijkdommen van de genade Gods, door aan te tonen, dat terwijl op louter menselijke gronden en natuurlijke beginselen, wij niet één enkele persoon zouden kunnen vinden, die zijn leven zou willen afleggen voor een rechtvaardig mens, en nauwelijks voor een goede, God evenwel, zo zegt hij ‘bevestigt Zijn liefde jegens ons, dat ‘Christus voor ons gestorven is, als wij nog zondaars waren.’

Wanneer hij de dood van Christus voor zondaren heeft aangetoond, dan gaat hij voort, teneinde de kinderen Gods te bemoedigen, te spreken, dat de liefde Gods in het geven van Zijn Zoon niet eindigde in de dood van Christus, maar voortging tot de opstanding van Christus, en nog voortgaat om volkomenlijk te behouden al degenen, die door Hem tot God gaan. Daarom zegt hij, ‘veel meer dan, zijnde nu gerechtvaardigd door Zijn bloed, zullen wij door Hem behouden worden van de toorn,’ hieraan toevoegende de woorden van de tekst; ‘want indien wij, vijanden zijnde, met God verzoend zijn door de dood Zijns Zoons, veel meer zullen wij, verzoend zijnde, behouden worden door Zijn leven.’

Twee zaken kunnen wij in onze tekst opmerken, die op de voorgrond treden:

- I. De verzoening van vijanden.
- II. De behoudenis van vrienden.

En deze twee punten zal ik, zo de Heere mij hiertoe bekwamen moge, vanavond trachten te ontvouwen; ziende op Hem, Wiens kracht in zwakheid volbracht wordt, en van Wien alleen de zegen komt.

I. De verzoening van vijanden. Onder de verzoening van vijanden versta ik twee zaken. Hieronder versta ik hun wezenlijke verzoening door de feitelijke dood van Christus; en hun geestelijke en bevindelijke verzoening door de toepassing van de dood van Christus aan hun consciëntie. Doch alvorens wij kunnen doordringen tot de schoonheid en de zaligheid der verzoening, moeten wij onderzoeken in welke toestand het volk van God verkeert; want tot hen spreekt de apostel. Welk woord gebruikt hij om hun staat van nature aan te duiden? 'Vijanden'. Vijanden van wie? Van die grote, heerlijke en eeuwig-levende God, 'in Wie zij leven, en zich bewegen, en zijn;' de God van hemel en aarde; Die hen in het aanzijn riep, en van Wie zij afhankelijk zijn voor iedere ademhaling. In welk een verschrikkelijke staat moeten zij verkeren om 'vijanden' te zijn van zulk een God! Tenzij wij weten wie God is; tenzij wij enig geestelijk besef hebben van Zijn vreselijke majesteit; tenzij wij enige bevinding bezitten van Zijn grootheid en macht, en voor Hem beven, kunnen wij niet behoorlijk doordringen tot de betekenis van dit woord 'vijanden'. Er kon geen vreselijker woord geschreven zijn. De Bijbel zelf bevat nauwelijks een vreselijker uitdrukking, 'vijanden van God,' Die hen met één afkeurende blik zou kunnen verbrijzelen, Die hen met één blik in de hel zou kunnen werpen, Die hen in Zijn rechtvaardige toorn zou kunnen vertreden, zoals ik een kever onder mijn voeten zou kunnen vertreden.

Maar hoe zijn ze 'vijanden'? Ze zijn vijanden in een drievoudige zin:

1. Zij zijn vijanden door geboorte.
2. Ze zijn vijanden van nature.
3. Zij zijn vijanden in hun werken.

1. Zij zijn geboren vijanden. Zoals een pad als pad, en een adder, als adder geboren wordt, zo wordt de mens geboren als vijand van God. Soort kan alleen maar soort gewinnen. Een vijand Gods kan slechts een vijand Gods gewinnen; en daarom zijn wij door geboorte vijanden van God. Wij zijn in zonde ontvangen en in ongerechtigheid geboren; en daarom komen wij, door ons begrepen zijn in de val van Adam, op de wereld als vijanden van God.

2. Ook van nature zijn wij vijanden. 'Het vleselijke gemoed,' zo lezen wij, (en wat zijn wij anders dan vleselijke gemoederen, als gevallen kinderen van een gevallen vader?) 'is vijandschap tegen God.' Dat is een nog krachtiger woord. Een vijand kan verzoend worden, maar vijandschap niet. Aldus is onze natuur zelfs innerlijke, duistere, onverzoenlijke vijandschap tegen God; Hem hatende, hatende Zijn wegen, en hatende al hetgeen God en Goddelijk is. En och wat een vreselijke toestand! Niet slechts als vijanden geboren te zijn, maar om als vijanden op te groeien; één en al vijandschap tegen God te zijn; zo vol vijandschap, als een spons, welke in water is gedompeld vol is van het water, waarin deze is gedompeld; iedere nerf, vezel, kracht, beginsel, vermogen en hartstocht in vijandschap met God, strijdende tegen de Allerhoogste.

3. Doch daarnaast zijn er de vijandige werken-, de vijandschap in het doen. Wij zijn 'vervreemd van het leven Gods;' 'vijanden door het verstand in de boze werken.' (Col. 1:21). Wij dolen, sprekende leugens van de buik af aan. Al ons doen als zuigeling, als kind, in onze jeugd en als volwassene (ofschoon deze op die tijd als zodanig niet gekend mogen worden) zijn alle daden van vermetele vijandschap tegen God; dit alles openbaart de vijandschap van het menselijk hart tegen de gezegende JEHOVA. O welk een doorgewinterde vijand moet de mens toch zijn, in zijn drievoudige vijandschap, en wanneer hij door geboorte, van nature, en door zijn werken totaal vervreemd is van het leven Gods! En waarom breekt de toorn van God niet los tegen zulke rampzaligen? Waarom treft hun niet hetzelfde lot als Korach, Dathan en Abiram, die door de

aardbodem verzwolgen werden? Waarom zijn ze niet allen, als die gedood werden door de Levieten in de woestijn? Omdat de Heere een God van genade is, van oneindige barmhartigheid, erbarmen, en liefde; omdat Hij bepaald heeft een volk te bezitten, waarin Hij eeuwig- lijk zal worden verheerlijkt; omdat, met andere woorden, de zaligheid uit genade in Zijn eeuwige Raad was voorbeschikt; en er daarom een verzoening moest worden aangebracht.

U bemerkt, dat het de mens is, die moet worden ‘verzoend’. Ik maak geen bezwaar tegen de uitdrukking, dat God verzoend is; maar de Schriften schijnen gewis meer te spreken van de verzoening aan de zijde van de mens; ‘Die ons met Zich zelve verzoend heeft.’ ‘Indien wij, vijanden zijnde, met God verzoend zijn.’

Welnu wij konden alleen ‘verzoend’ worden met God, door het wegnemen van deze vijandschap. In de genade is het als in de natuur. Er zijn twee vrienden, die een lange tijd als broeders hebben tezamen gewandeld. Er vindt een scheiding plaats; er ontstaat vijandschap in het hart van de één of van de ander; zij worden gescheiden, en worden wellicht vijanden. Zij kunnen verzoend worden, maar alleen op een daadwerkelijke wijze, wanneer de vijandschap uit het hart wordt weggenomen.

Alle andere verzoening is de breuk pleisteren; het is ondeugdelijk en onoprecht; er ligt geen wezenlijkheid, geen diepte in. De vijandschap moet worden weggenomen alvorens er sprake kan zijn van een wezenlijke verzoening. Aldus is het met God en de mens. Tenzij de vijandschap wordt weggenomen, kan er geen sprake zijn van verzoening. Zo merken wij de nietigheid en de bedrieglijkheid op van enige werken der gerechtigheid om onze gevallen staat van nature weg te nemen. Deze kunnen de vijandschap niet wegnemen; ze zijn als het bloed van stieren en bokken, ze kunnen nooit verzoening aanbrenge voor de zonde. Ze zijn als de as van de rode vaars, dit moge heiligen tot de reiniging van het vlees; maar hier schieten zij tekort. Er was behoefte aan iets meer, iets waarin God Zelf voorzag, en dat was de dood van Zijn eigen Zoon; ‘indien wij, vijanden zijnde, met God verzoend zijn door de dood Zijns Zoons.’ Zijn geliefde Zoon, Die in onze plaats gekomen is; onze natuur heeft aangenomen; onze zonden in Zijn eigen lichaam aan het kruis heeft gedragen; de wet heeft gehoorzaamd, die wij hadden verbroken; een gerechtigheid heeft aangebracht, waarin wij in alle opzichten onvolkomen waren; de vloek dragende, en de straf lijdende; op deze wijze, door de dood, verzoende Hij de vijanden met God; Hij gehoorzaamde de wet, die in de weg stond; Hij gaf genoegdoening aan de gerechtigheid Gods; Hij nam de overtreding weg, en nam aldus de vijandschap weg.

Doch ik gaf te verstaan, dat deze verzoening een tweeledig karakter had. De feitelijke, verzoening vond plaats toen Christus aan het kruis gestorven is; de geestelijke verzoening vindt plaats, wanneer dit aan de consciëntie wordt toegepast. Ik geloof dit aldus te kunnen toelichten. Er zijn twee vrienden, waartussen verdeeldheid bestaat, omdat er in het hart van de één of de ander vijandschap ligt. Eén van hen komt op zijn sterfbed; zijn vriend is niet verzoend; maar op het sterfbed wordt zijn hart vertederd; de vijandschap wordt weggenomen; door een zekere vriend of kennis zendt hij een boodschap van liefde aan zijn vroegere vriend, en sterft op een vreedzame wijze, dankende en lovende God. Bij de verre vriend werkt misschien nog de vijandschap in zijn hart tegen de vriend, van wiens dood hij nog niet weet. De stervende vriend is verzoend; de levende vriend verkeert, waar hij tevoren was. Maar de boodschap komt; de brief wordt ontvangen; de tijding wordt gebracht; en wanneer deze het wie kan dan zijn vriend zijn? Zulke gevoelens in de boezem zijn hart bereikt, dan neemt het alle vroegere vijandschap weg; en dan vindt er onmiddellijk een zoete verzoening plaats. Zijn vriend is gestorven, maar al de vijandschap is weg; en hij voelt, als voorheen, dat er liefde en vereniging in zijn hart is. Ik heb dit ondervonden, en daarom ken ik dit. Het is geen toelichting, die bedacht is; maar een waar feit, daar de zaak mij persoonlijk overkomen is, tenminste, iets soortgelijks. Ik breng dit alleen naar voren om aan te tonen, dat er op een bepaald ogenblik een feitelijke verzoening kan zijn, en dat evenwel de gevoelde verzoening pas dagen of weken later kan plaatshebben. Mijn vriend was inderdaad met mij verzoend en schreef om hieraan uitdrukking te geven een paar dagen vóór hij door de dood werd weggenomen, doch ontving mijn vriendelijk antwoord op zijn sterfbed, en zond me een betuiging van zijn stervende liefde. Op deze wijze werd de feitelijke verzoening gewerkt door de dood van Christus; de doorleefde verzoening moet in de ziel worden gewerkt door de toepassing van de dood van Christus aan de consciëntie.

Maar alvorens wij deze verzoening kunnen ervaren, moeten wij ertoe gebracht worden om de vijandschap te gevoelen. Alleen vijanden worden verzoend; en we moeten daarom onszelf leren kennen als vijanden, alvorens wij kunnen gevoelen, dat wij verzoend zijn.

Doch wat is het een vreselijke plaats om te verkeren; te voelen en te vrezen, dat men een vijand van God is! Ik geloof, dat het één van de pijnlijkste gevoelens is, die ooit mijn boezem doorstaken, om te vrezen, dat ik een vijand van God was. Want wat moet het gevolg zijn, wanneer iemand leeft en sterft, die God tot zijn vijand heeft? In die strijd moet hij omkomen. Wanneer God zijn vijand is, bijkans verwant aan de wanhoop. Laat iemand ten volle gevoelen, dat hij een vijand Gods is, waar kan hij dan verberging vinden? De hel zelf schijnt hem geen schuilplaats te bieden.

Maar hij moet met iets hiervan geoefend worden, alvorens hij de verzoening op prijs kan stellen. Hij moet zichzelf waarnemen als een vijand Gods door zijn geboorte; dat hij geboren werd in wat onze hervormers noemden 'de erfzonde'; en dat zijn vleselijk gemoed vijandschap is tegen God! Het is al erg genoeg om een vijand Gods te zijn; maar dat iedere vezel van onze natuur doortrokken zou zijn van de vijandschap tegen God; dat heilige en zalige Wezen aan Wien wij zoveel schuldig zijn, en aan Wien wij alles wensen schuldig te zijn; dat ons zinnelijk hart tot in zijn vezels, en zelfs het hartenbloed één massa onvervalste vijandschap jegens God zou zijn, och dat is een afschuwelijke gedachte! Wanneer u ertoe gebracht wordt die vijandschap in uw boezem te ervaren, en wanneer u deze in meerdere of in mindere mate voelt opwellen, dan zal dit alle zenuwen van de schepselsgerechtigheid aan stukken snijden; al uw bevalligheid bederven en doen vergaan.

Aldus zijn al onze boze werken blijken van vijandschap tegen God. Iedere zonde, welke u bedrijft (en u zondigt met iedere ademhaling, die u doet) betekent, dat u zich op een nog diepgaander wijze onderdompelt in de vijandschap tegen God en geeft er nog meer blijk van, dat u in deze toestand verkeert. Welnu, wanneer iemand aldus geoefend wordt, zal dit hem doen uitzien naar een geneesmiddel, indien hij althans een wortel van geestelijk gevoel bezit. God heeft hierin voorzien in de offerande van Zijn geliefde Zoon, in het bloed des Lams; in het lijden, de gehoorzaamheid, de dood en in de opstanding van de gezegende Jezus.

Welnu, wanneer dit in onze ziel ontdekt wordt door de Geest Gods; wanneer het geloof geschonken wordt om dit aan te nemen; wanneer de Heilige Geest dit toepast; wanneer dit in het hart verkregen wordt, (want de apostel zegt, 'wij hebben de verzoening gekregen') dan heeft er een verzoening plaats, welke ervaren wordt; dan worden wij met God verzoend; liefde neemt de plaats in van vijandschap, dankzegging, die van het zuchten, en het loven van Zijn Naam neemt de plaats in van het schrijven van bittere dingen tegen onszelf.

Dit verzoent het hart, hetgeen niets anders kan doen. De wet kan dit niet; die baart dienstbaarheid, verwekt toorn, doet de vijandschap opwellen. Het is juist de eigenschap van de wet om dit te doen; de wet heeft nooit iets anders gedaan. U hebt nooit de wet gevoeld, wanneer deze wat anders dan dit in u gewerkt heeft; u kende de geestelijkheid van de wet niet; deze is nooit uw consciëntie binnengedrongen, wanneer deze iets anders werkte dan dienstbaarheid, de dood, en vijandschap tegen God, en bittere gedachten tegen Hem. Wanneer de mens zich de wet voor ogen stelt als een weg ter behoudenis, dan richten zij alleen datgene op, dat, wanneer het in het hart gevoeld wordt, vijandschap en ongehoorzaamheid verwekt. Dit is 's mensen natuur. God zegt: 'doe dat.' Het vleselijke gemoed antwoordt: 'ik wil niet!' 'Maar Ik gelast u het te doen; de hel zal uw deel zijn, wanneer u het niet doet.' 'Wel, dit zal ik trotseren; in weerwil van de hel, zal ik zondigen; ik zal dit doen, al word ik er ook om verdoemd.' Dat is de menselijke natuur; dat is het hart van de mens; en dit zijn de werkingen van het vleselijke gemoed onder de wet. Hoe meer u de wet tracht te onderhouden, en hoe verder deze uw consciëntie binnendringt, des te meer zult u zodanige werkingen ervaren, totdat u geheel en al met afschuw vervuld bent. Zulke arme zielen worden als het ware vermalen tussen de bovenste en onderste molensteen; de wet boven, en het vleselijke gemoed onder, en zij worden tussen deze twee vermalen; verlangende heilig te zijn, wensende de wet te gehoorzamen, en evenwel in hun binnenste dat duivelse ervarende, dat zich tegen alles verzet, zich niet wil onderwerpen, en niet wil gehoorzamen. Het hart moet worden veroverd door goedertierenheid; de vijandschap moet gedood worden door de liefde. Het is het Evangelie, dat dit moet verrichten. En wanneer Christus wordt aanschouwd door het oog des geloofs; wanneer Zijn dood in de ziel wordt gevoeld, en Zijn bloed aan het hart wordt toegepast,

dan wordt de verzoening tot stand gebracht. De ziel ervaart het dan niet als een moeilijk werk God te dienen; ze sleept zich niet voort als een molenpaard in een kringloop van vervelende plichten; het is niet het aanleggen van losse banden, nóch het putten van water met een emmer, waaruit de bodem geslagen is; doch ze ervaart het dienen van God als de volmaakte vrijheid, en het Evangelie van Christus als een zoete dwang tot gehoorzaamheid. Dit is verzoend worden met God; God lief te hebben, en het koesteren van een verlangen Hem te dienen, en Hem te gehoorzamen vanuit een beginsel der liefde; staande te worden gehouden door een vrijwillige geest en niet door een wettische geest.

Geloof u deze drie zaken in uw ziel te kunnen waarnemen? Vijandschap van nature; het werk der wet in het verwekken van de vijandschap; de verzoening door het gezegende Evangelie in de openbaring van de liefde en het bloed van Christus aan uw hart? En hebt u dit alles op merkbare wijze leren kennen, gevoeld, ondervonden, beseft, en genoten? Dit is de godsdienst op z'n best; hier is het merg van de levende godzaligheid; hier is de hoofdinhoud van het Goddelijk onderwijs. Welgelukzalig is het volk, hetwelk het geklank kent! Alleen hij is waarlijk van God geleerd, die weet en gevoelt, dat er niets anders waarde heeft om te bezitten of te genieten.

II. Maar wij gaan over tot ons tweede punt, te weten: de behoudenis van vrienden. Voordat wij verzoend zijn, zijn wij vijanden. Wanneer de verzoening wordt teweeggebracht, worden wij vrienden. 'Ik heet u niet meer dienstknechten,' zegt de Heere, 'maar Ik heb u vrienden genoemd.' 'Gij zijt Mijn vrienden, zo gij doet wat Ik u gebied.' 'Niemand heeft meer liefde dan deze, dat iemand zijn leven zette voor zijn vrienden.' Op deze wijze worden wij vrienden, wanneer we verzoend worden. Dan is het, zoals Hart zegt:

'Wanneer wij aldus zijn verzoend,
Zijn het geen harde taken,
die Hij opdraagt,
Zijn juk is zacht en weldadig aandoend,
Want liefde is al hetgeen Hij vraagt.'

Maar houdt hier alles op? De apostel zegt, 'verzoend zijnde, zullen wij behouden worden door Zijn leven.' Dus daar ligt de behoudenis van vrienden door het leven, evenals de verzoening van vijanden door de dood. Christus, Die gestorven is; Christus, Die ook is opgestaan; Christus, Die nu leeft ter rechterhand Gods. En leeft Hij daar voor niets? Is Zijn werk opgehouden? Is Zijn liefde voorbij? Heeft Hij geen zorg voor Zijn lijdende kinderen beneden? De apostel toont ons, dat wij dezelfde, of bijna dezelfde behoefte hebben aan het leven van Christus, en de vruchten van Christus' leven, als we aan de dood en aan de vruchten van Christus' dood hebben.

Laat ik dit wat nader verklaren. Wellicht dacht u, toen het de Heere behaagde uw ziel te zegenen met enige toe-eigening der verzoening, dat u op een welgelukzalige wijze van de aarde naar de hemel zou wandelen. Zoals de kinderen Israëls zag u uw vijanden dood liggen aan de oever van de zee, weinig denkende, weinig dromende van de woestijn, die voor u lag. Maar na enige tijd begon u uw zoete en zalige gevoelens kwijt te raken; de zonde, welke dood scheen te zijn, gelijk het heir van Farao, begon weer op te leven, te begeren, te hunkeren, te werken en te zoeken naar haar vervulling.

Het vleselijke gemoed ligt stil en dodig, wanneer Christus tegenwoordig is; de zonde doet weinig kracht, wanneer Hij nabij is; deze beesten uit het woud keren dan weer tot hun holen. Doch laat de Heere Zich terugtrekken; laat Hij ons aan onszelf overlaten (zoals Hij de apostel Paulus verliet) om enigermate te beproeven wat onze kracht waarlijk is; laat Hij ons een doorn in het vlees geven, een engel des satans om ons met vuisten te slaan, en dan zullen wij spoedig ondervinden, wat wij zijn.

Er is één zaak, welke vaak velen gekweld en beziggehouden heeft; dat al hetgeen zij ondervonden en genoten hebben, geen verandering heeft gebracht in hun vleselijk gemoed. Dit is een grote verborgenheid; de verborgenheid der goddeloosheid mag ik het wel noemen, dat het vleselijke gemoed, de oude mens, geen verandering ondergaat. Hij moge ten onder worden gebracht, en zich terugtrekken in de één of andere duistere schuilhoek; want het menselijk hart is vol holen en grotten; en in deze spelonken houden zich

afschuwelijke monsters op. Maar deze afschuwelijke monsters trekken zich bij daglicht terug. Het menselijk hart is een erg diepe put; en deze grotten en holen liggen zo uit het gezicht, dat wij niet weten, wat deze monsters zijn; maar ze zijn er, en ze kruipen te voorschijn, wanneer de nacht valt. Waartoe is dit? Om ons onze afhankelijkheid te leren van op Christus te leven. Een stervende Christus is niet genoeg; wij hebben behoefte aan een levende Christus. U zult opmerken, hoe de gehele brief aan de Hebreeënen door de apostel voornamelijk bij dit punt blijft stilstaan, dat Christus gezeten is ter rechterhand Gods, als de grote Hogepriester over het huis Gods; hij vertelt ons, dat 'Hij ook volkomenlijk kan zalig maken degenen, die door Hem tot God gaan;' hij stelt Hem voor als zittende op de troon der genade, wetende, dat wij Hem als zodanig nodig hebben, dat wij Hem evenzeer nodig hebben als een levende Jezus, dan wel als een stervende Jezus, omdat, wanneer de zonde werkt, (zoals de zonde zal werken) wij behoefte hebben aan een ogenblikkelijke verlossing, aan een behoudenis, die gereed, wezenlijk en waarachtig is.

Let op de woorden: 'Zullen wij behouden worden door Zijn leven'. Men moge spreken 'worden wij niet behouden door Zijn dood?' Doch hier worden wij gezegd behouden te worden door Zijn leven. En waarom? Het betekent op een bevindelijke, op een levende, op een dagelijkse wijze. Hier is de grote verborgenheid, een levende Christus in onze ziel aannemende; vereniging en gemeenschap hebbende met een opgestane Jezus. De apostel zegt 'hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God.'

Welnu, door 'behouden' te worden, moeten wij behouden worden van zekere zaken; zaken, die ons anders zouden verwoesten, dat is duidelijk. Dus de zonde-werking in onze natuur is datgene, waarvan wij behouden worden door Christus' leven. Laat ik dit wat nader verklaren. In betrekking tot de zonde in haar werkingen, geloof ik, dat we kunnen stellen, dat er vijf zaken zijn, waarvoor wij behoefte hebben aan een levende Christus om ons te behouden. En dit zijn:

1. De zondeschuld;
2. het vuil der zonde;
3. de liefde tot de zonde;
4. de macht der zonde;
5. het bedrijven der zonde. Voor de zonde, in deze vijf helse openbaringsvormen, hebben wij behoefte aan de levende Zaligmaker, om ons ervan te behouden.

1. Welnu, wanneer wij in de zonde zijn verstrikt, zoals dit zo vaak het geval is, (en wie durft zeggen, dat hij dit niet is? niemand anders dan een farizeeër durft dit) wat wordt dan het eerst ervaren? De schuld der zonde op de consciëntie. Welk een zware last is de schuld op een levende consciëntie; een gevoel gezondigd te hebben tegen God, wat is dat pijnlijk, wat doorpriet dat de consciëntie! Maar er is niet alleen de zondeschuld op de consciëntie, er is ook het vuil van de zonde, dat de gedachten verontreinigt; omdat de zonde verontreinigt, alsook schuld brengt op de consciëntie. U die buiten woont (en ik geloof evengoed, die in de stad woont) ziet soms uit een mesthoop datgene wegsijpelen, dat de boer 'gier' noemt; en u merkt op, dat, waar deze smerige stroom ook heenloopt, deze alles verontreinigt, wat er mede in aanraking komt. Zo is het ook met de zonde; deze verontreinigt de verbeelding, doordat ze wegsijpelt uit ons hart, dat op een mesthoop gelijk, zoals de gier uit de natuurlijke mestvaalt lekt. Is het niet zo, dat de zonden soms in u opkomen, en uw verbeelding verontreinigen, om ze wederom te bedrijven en uzelf hierdoor te bezoedelen, zodat u voor God ternedervalt in zelf- verfoeiing en in een afkeer van onszelf, als het walgelijkste monster, dat Hij laat leven; omdat de zonde u totaal verontreinigt, en u een voorwerp van afschuw doet zijn voor uzelf? Dit is hetgeen Job uitdrukt; en ik zou wensen, dat onze farizeeërs de bevinding van Job op hun ziel geschreven hadden; 'indien ik mij wasse met sneeuwwater,' (sprak die beproefde gelovige) 'en mijn handen zuivere met zeep; dan zult Gij mij in de gracht induiken (met gier), en mijn klederen zullen van mij gruwen.' zoals dit het geval zou zijn, wanneer u in een beerput zou vallen, of wanneer u in de modder van de Theems zou terechtkomen. Wat zou u dan blij zijn, u van elk vod te ontdoen, en van top tot teen gewassen te worden, omdat uw eigen klederen van u gruwen en u van uw klederen! Zodanig zijn de gevoelens, wanneer de zonde het hart bezoedelt en verontreinigt, en ons voorwerpen doet zijn van zelf-verfoeiing.

3. Maar behalve dit is er de afschuwelijke liefde tot de zonde. Ik houd er niet van krachtige taal te gebruiken; maar wanneer iemand mij zou vertellen, dat hij de zonde niet beminde in zijn vleselijke gemoed, dan zou ik sterk verzocht worden mij met een krachtig woord in onze taal tot hem te richten; in elk geval zou ik, indien ik, het woord al niet gebruikte, in alle zachtmoedigheid kunnen zeggen; 'u spreekt niet de waarheid.' Indien uw vleselijke gemoed de zonde niet bemint, waarom denkt u er dan aan? Waarom geeft u er in uw verbeelding op een verborgen wijze aan toe? Waarom speelt u ermee? Waarom tracht u er een duivels vermaak in te vinden? O welk een genade zou het zijn, indien er niet die vreselijke liefde tot de zonde in ons hart lag! Dit is de strijd, dat deze verrader zich in het kamp bevindt; dat ons vleselijke gemoed zo duivels is, om datgene te beminnen, dat de gezegende Heere deed sterven; datgene lief te hebben, dat de Heere der heerlijkheid kruisigde, en om dit lief te hebben met een niets ontziende liefde! Hebben wij er geen behoefte aan hiervan behouden te worden? Wanneer er niets anders zou zijn, dan zouden wij er behoefte aan hebben behouden te worden van de afschuwelijke liefde tot het kwaad.

4. Vervolgens is er de macht der zonde. 'De zonde zal geen heerschappij meer hebben.' Maar over wie? Over degenen, die 'niet meer onder de wet, doch onder de genade zijn.' Plaats u voor de wet; tracht deze te onderhouden; en u zult ervaren, dat de zonde heerschappij zal voeren. En hoe meer u probeert de wet te onderhouden, des te krachtiger wordt de zonde. Welnu, waar dan ook de liefde tot de zonde in het vleselijke gemoed ligt, daar zal de macht der zonde zijn; want de macht der zonde is, als het ware, geënt in, en vloeit voort uit de liefde tot de zonde. Laat ik dit toelichten.

Eerst zal ik het geval nemen van een dronkaard. Waarom heeft sterke drank zo'n macht over hem? Omdat hij ervan houdt. Neem de liefde tot de sterke drank weg, en u vernietigt de macht ervan. Neem voorts de man, die een liefhebber is van roken (ofschoon ik de beide praktijken niet op gelijke wijze veroordeel); wel, zegt hij 'mijn pijp oefent zulk een macht over me uit.' Omdat hij van een pijp houdt. Neem de liefde tot de pijp weg, en u verwoest de macht, die de pijp uitoefent. (Hoewel ik het drinken en roken hier naast elkaar plaats, beoordeel ik deze praktijken niet op gelijke wijze. Het één moet volstrekt worden veroordeeld; het ander laat ik liggen). Dus wanneer er geen liefde tot de zonde zou zijn, dan zou de zonde geen macht uitoefenen. De zonde komt niet met een sterke hand, grijpt ons niet bij de keel, om te spreken: 'gehoorzaam mij'; doch de zonde bekruipt ongemerkt ons hart, krijgt houvast aan ons vleselijke gemoed, dringt door tot onze walgelijke genegenheden, en neemt ons op deze wijze gevangen in de zaken welke wij wensen te verafschuwen. Aldus is de macht der zonde geënt op de liefde tot de zonde. Moge God ons bewaren voor de liefde, de macht, en het bedrijven van de zonde; en boven alles voor de last iets te doen, dat een oneer is voor, en in strijd is met het Evangelie, dat wij belijden.

5. Want wij zullen, al voortreizende, ervaren, dat wij de liefde van Christus nodig hebben om ons te behouden van het daadwerkelijke bedrijven van de zonde. Wij hebben het leven van Christus nodig, en de toepassing van Zijn dierbaar bloed, om de schuld weg te nemen; wij hebben de Geest van Christus nodig om ons te heiligen, en om de ziel in de Fontein te wassen van haar onreinheid.

Wij hebben behoefte aan de liefde van Christus, uitgestort in ons hart, om de liefde weg te nemen tot de zonde. Wij hebben behoefte aan de kracht van Christus om ons te verlossen van de heerschappij der zonde, en aan de genade van Christus om ons te bewaren voor het bedrijven van de zonde.

Dit alles bezitten wij in Christus; en er is op geen enkele andere wijze, door geen enkel ander middel, of door enige andere weg behoudenis van de zonde. Het is tevergeefs tot iemand anders op te zien dan tot Hem, Dien God verwekt heeft. Al het andere zoeken zal ijdel blijken te zijn. U kunt een Moorman zijn huid niet doen veranderen, noch een luipaard zijn vlekken. God heeft Mozes nooit aangewezen om te zaligen of te behouden. Christus is de Godmens, de Zaligmaker naar Zijn eigen beschikking, Die deze zaken alleen doet en kan doen.

Welk een genade, dat Hij ons door Zijn dood met God verzoend heeft, en dat Hij aldus in staat is ons door Zijn leven te behouden! Het is het voelen van de zonde in haar onderscheidene werkingen (en voornamelijk op deze vijf punten), dat ons een levende Christus naar waarde doet schatten! Welk een vreemde, verborgen weg! Iemand, die zijn eigengerechtigheid opricht, kan het stellen zonder de gerechtigheid van Christus. Iemand, die niet gekweld, niet geoefend, niet beproefd wordt door de zonde, kan het stellen zonder een levende Jezus; zijn kracht is van zichzelf; hij ontleent deze niet uit de volheid van een levend Hoofd. O welk een vreemde weg! Dat, geoefend te worden met de zonde de weg is naar een levende Zaligmaker! Dat door

de ellendige gevoelens, welke de ziel bevangen, de zondaar ertoe gebracht wordt niet alleen de verzoening door de dood, maar ook de behoudenis door het leven op prijs te stellen. Op deze wijze leren wij een levende Christus kennen. Wij gaan niet naar het graf om Hem daar te vinden. 'Hij is opgestaan!' En wanneer wij weten, dat Hij is opgestaan voor ons, dan verheft zich onze liefde met Hem, en wordt deze met Hem gezet op de hemelse zaken aan de rechterhand Gods. Dit is behouden worden door Christus' leven.

Beproof dit door uw eigen bevinding, u die een bevinding hebt. Wanneer uw ziel niet gekweld, noch geoefend wordt met de zonde, kunt u het dan niet stellen zonder een levende Jezus? Wat een zuchten, roepen, kermen, bidden, wat een hunkeren naar Zijn geopenbaarde tegenwoordigheid, liefde, en kracht wordt er in uw ziel ervaren? Wanneer we niet worden geoefend heeft de wereld de overhand, is het eigen ik springlevend, niet Christus; doch wanneer u op een plaats bent gebracht, waar u geoefend en beproefd wordt met een lichaam der zonde en des doods, met de zonde, die werkt en geen kracht om deze te beteugelen; dan roept u; 'gezegende Jezus, zie op mij; bezoek mijn ziel; neem intrek in mijn hart; verlaat mij niet; laat satan mij zo niet verzoeken; laat me niet vallen; houd me staande; bewaar me als de appel Uwer ogen! Dit is het werk des harten; dit zijn levende onderhandelingen met een levende Jezus; dit is geen beschouwelijke, vormelijke godsdienst, gewikkeld in een groot aantal plichten; maar een levende Christus in een levende ziel; een levende ademtocht naar een levende Zaligmaker. Dit brengt Christus en de ziel nader tot elkaar; dit geeft ons een dagelijkse bevinding; dit brengt ons op een plaats, waar Christus ons Alles in allen is.

Zeer pijnlijk, erg verborgen, heel onverklaarbaar, dat, hoe meer u zichzelf een rampzalige, ellendige zondaar gevoelt, des te meer u naar Jezus verlangt; en hoe dieper u wegzinkt in de diepten van de val, des te hoger klimt uw ziel op tot die Zaligmaker, Die volkomenlijk kan zalig maken.

Op deze wijze zullen wij ervaren, wanneer de Heere onze Onderwijzer is, dat wij behoefte hebben aan al hetgeen Christus is. Hij is geen geringe Zaligmaker; want wij zijn geen geringe zondaars. Hij is een groot Zaligmaker; en wij (ik spreek voor mezelf) zijn grote zondaars. Ik ken geen groter zondaar, dan hij, die nu vanavond tot u spreekt; de 'voornaamste der zondaren,' en 'de allerminste van alle heiligen;' en dat doet hem behoefte hebben aan zulk een Zaligmaker als Jezus is; en om verzoend te worden, niet alleen door Zijn dood, maar ook behouden te worden, en wel bijna iedere dag, door Zijn leven. O welk een genade, dat Hij, Die dood was leeft aan de rechterhand Gods! Dat Hij leeft als het opgestane Hoofd; dat Hij geen dode Zaligmaker is; maar een Zaligmaker, Die eeuwiglijk leeft; Die kan en zal zegenen; Die kan en zal troosten; Die de ziel veilig door alles kan heenbrengen en dit ook doet.

Hij is geen Zaligmaker, Die als het ware aan de oever van een rivier staat, en ons eruit haalt, wanneer wij de halve weg uit onszelf hebben gezwommen. Hij is geen Zaligmaker, Die ons halfweg naar de hemel zal leiden, en dan, zoals Rutherford dit weerlegt, ons voor onszelf laat zorgen, of ons er onszelf laat doorslaan. Hij moet ons geheel en al in de hemel brengen. Zonder Hem zijn en hebben wij niets. Hij moet zijn, zoals Hij is, ons 'Alles in allen.'

Wij schatten Hem naar waarde in Zijn dood; niets dan Zijn dood kan ons verzoenen; wij schatten Hem naar waarde in Zijn leven; niets dan Zijn leven kan ons behouden. Wij hebben thans behoefte aan de zaligheid; een zaligheid in het hart; een geestelijke zaligheid, geopenbaard in en aan de ziel; een zaligheid, die de naam waardig is, geheel en al volkomen, afdoende, en eeuwigdurend tot roem van de overvloeiende genade; een zaligheid, die onaantastbaar is, nooit verloren kan gaan; Gode waardig is, de Godmens waardig is; gepast is voor iedere zielsbehoefte, deelnemend aan iedere beproeving des harten, en in staat de walgelijkste en de slechtste te behouden 'zonder geld en zonder prijs.'

Moge dit mijn godsdienst zijn. Ik verlang geen andere; alle andere godsdienst treed ik als vuile lompen onder mijn voeten. Het is niet dienstiger een andere godsdienst op te nemen, dan men een afgedragen schoen van de straat opraaft. Zoals de apostel zegt, is het maar 'drek'; afschrapsel, en afval; de benaming godsdienst onwaardig.

Er is geen godsdienst, dan hetgeen gewerkt is in de ziel door de kracht Gods, en die godsdienst is de naam ervan waardig. Deze komt van God; leidt tot God. Deze wordt ons in Christus geschonken; ja wat meer is, het is Christus in het hart, 'de Hope der heerlijkheid.' Met zulk een godsdienst zal men kunnen ster-ven,

alsook kunnen leven. Duizenden hebben dit alles ervaren; nimmer heeft deze hen begeven op een sterfbed; deze heeft het bewogen hart gekalmeerd, de bittere teug des doods zoet gemaakt, en hun ziel in een gelukzalige eeuwigheid opgenomen. God gave, dat ieder hart, dat verlangt Zijn Naam te vrezen, zou kunnen kloppen in overeenstemming met het 'moge dit mijn godsdienst zijn!' En mogen wij, met Gods zegen, verlangen niets te weten dan Jezus Christus, en Dien gekruisigd. Niets anders zal behouden in het stervensuur; en waarom zou iets anders behouden in het uur van leven?

Ik kan niet besluiten, zonder dat ik nog dit getuigenis achterlaat. Het is voor u en voor mezelf mijn verlangen juist in de bevinding van deze zaken te worden ingeleid; tot de zoete genieting ervan te worden gebracht; want ik ben er goed van overtuigd, dat niets dan de zoete bevinding en zalige genieting van deze zaken, ooit tot ons nut kan zijn voor het ogenblik, of ooit kan bijdragen tot onze toekomstige vrede. Moge de Heere in Zijn oneindige genade ons hiervan veel te ervaren en te genieten geven; en wij zullen Hem blijmoedig alle lof toebrengen.
AMEN